

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

Μία μέρα οι μετανάστες ζορβένταζαν για τους διζούς τον πού άφρασαν πίσω στο χωριό.

— 'Εξέλαινε η Μαστρογιάννεια για τού γιούτ'; ρώτησε καλύτερος.
— Χού!... Ανάκαες κάναν τὰ μάτια τὰ' απ' τὰ δάκρυα!...
— Χι! Πιδι δά, τούχ' ή κ' ρούνα. Νά μη τού ποινέσ;
— Όθε πάρα κι σι.
— Γιατί;
— Μι... καλύτερα είνι νά στουτάι μπουτσιότα κι τριά στού χωριό ή νά πάη στην' Αμερική νά γίνη άνθροπος...
— 'Η δ' κή σ'ι εξέλαινε; ρώτησαν έναν άλλο μετανάστη.
— Φασ! 'Αλλά τὰ' ιδέουζα μιά. Πάρε μιάνο τού' λέον μη καζουσιμ-δέβ; τού ταξείδι μ'. Μην κλαίς κι σι λίγον θαρής κι σι ίκει.
— Γιατί! Σ'ό δέν θά επαναζουίνης στο χωριό σου; τόν ρώτησε έξωζα ενταυβιάνοντας ο δάσκαλος.
— Δέν τὰ μουτζόνεις, δάσκαλέ μ'! Λέν μις χωράει σ'ό τόπος στού χωριό. Θέλουζα δέ θέλουζα θά ξενητερούνα. Οθι γής κι τάκου, δάσκαλε...
— Αγέτηδες θά γίνουμ!...
— Μαζευμένοι έτσι οι μετανάστες έζλωναν την ποίρα τους. 'Ελεγαν τήν φτώχεια, την άρξίβεια, την έλξηση δουλειάς που πλάκουσ τόν τόπο τους, για τίς διαφροείς και τίς γροίνες τίς κομιστιζές, για τούς βαλλήλους που καζουίνανε σ'ούς χωράτες.
— Πας από πέντε φρες μαζούρα, ν' αναζουήθης για μάρτυρας, και σ'ό λέν; — 'Ελα την άλλη βρουάδα μ', με την ίδια εγκοζία που θά σου λέ'γαν; — 'Αιντε νά πής έναν γαρέ νά' έλας.
— 'Ο Κατετάν — Τραμπάζολος, καλύτερος ά-ξιομιστιζός του νταζού, άποστράτος, τούς πληρώσε και τούς είπε:
— Δέν φταίει ή πατρίδα μας, μοφέ παιδιά. Είνε καλή κι' ώραία ή πατρίδα μας. Είνε πατρίδα ηημεμένη. Μιγοι άτιμοι μις φταίνε... Φέρε ένα ρούμι Νικολέττο!... Άιτ'οι οι λίγοι που την εξάμιανε ταυφλία τους. Κάτι τράπεζες, κάτι χομιστιζές, κάτι ψευθοβουζιάνοι. 'Όλα γα' άτούς και τὰ παιδιά τους και προσβολές και φάροι έμμεσοι και άμεσοι και βάσανα για μις! Κατέλλο νά φορέσης δέν υπορείς!... Ποτήρι άγοράσης; Ούτε πρέτα νά έποστηρηθούν, σ'ό λένε, τὰ έγκωζια τὰ παλαιοτήρα. Τ' αβάστα, που έχουν την ίδια τιμή με τ' άγγλικά!... Ούτε νά ντυθής, ούτε νά φας, ούτε νά στολισθής, ούτε νά καθήσης, ούτε νά πλυνθής. 'Όσα τιμή τὰ εθνοπαζιά σαπούνια, ίδια και οι!... άσβέστες οι έγγωζιοι. Νά έποστηρηθής λέει ή έγγωζιος βρουηγανία. Νά μις λείψη!... Φέρε άλλο ένα ρούμι Νικολέττο!... Με λίγη ζάχαρη μαζ'... Άιτοι έπεσαν σ'άν τοκαζία πεναμείνα και μις σούφρεσαν τ'ό άμα μας... Και άλλο ρούμι Νικολέττο!... Ρόμιος καιμίνε και σ'ό τ'οραζουίμι και δέν ζήνεται τ'ό ιπεροζάνειο για λίγο ρούμι... 'Εται μοφέ παιδιά, που λέτε!... Και σ'ό τ'ι λές, κ'ωρ Λάσκαλε!... Τι θέλεις στην' Αμερική που πηγαίνεις; Νά ζήνης έμπόριο από άνοδοθαγραφές;
— Τι νά έκανα;
— Τι νά έκανες; Νά καθήσης στο χωριό σου, νά ξετυήσης τὰ παιδιά, νά γίνουμ 'Ελληνες καλοί, Χριστιανοί, καλοί πολιται. Νά φροήσης τ'ο λαό. Νά τεθής επί κεφαλής επαναστάσεως!... 'Όχι μοφού τζιζές και σ'ό τὰ σούλια σου και τίς Γαμιστιζές σου και μοφέ έ-φινες!... Και ποιός μοφέ θά μεί-νη, μοφέ δάσκαλε, σ'όν τ'ότα!...
— Τι νά τούς πώ;
— Τι νά τούς πής!... Νά τούς πής νά ζήνομε ημείς οι 'Ελληνες νά ζήνομε όλο ροσάφτια, συντάξεις και νόμους ενδερνετιζούς από τ'ο Κράτος. Θάλασοι, μοφε νά ήτανε τ'ο Κράτους τὰ ταμεία,

— 'Εξέλαινε η Μαστρογιάννεια ;

αλόζιλος ο Ειρηνικός Ώκεανός, θά σονόντουσαν, θά ξερονότανε!... Τ'ο Κράτος, βρέ, είμαστε ημείς!... Καί όλοις τρώει από τ'ο Κράτος είνε σ'άν νά τρώη τόν ίδιο τόν έαυτό του, σ'άν νά τρέφεται από τ'ο ίδια του τὰ ζρέατα.

— Λίγο έχεις, — Λίγο έχω, — αλλά όλοι φεγγε-τε. Και ποιός θά μείνονε στην' Έλλάδα; Μονάχοι οι βουζενταί κι' οι Δημωζοί!... Χι! Καλό νταμίοι ά-φίνομε!...
— Ό, χωράτες τόν άκοζιγαν μ' άνοιχτό τ'ο στόμα, με γροζου-μένα τὰ μάτια.
— Και νά τεθή επί κεφαλής επαναστάσεως.
— Τους φάνονταν παρέξανα αυτά τὰ λόγια, γιατί τ' άκούγανε πρώτη φορά!... 'Όστε έ-πάραχι και άλλη δύναμις εκτός τ'ο βουζεντ'ο τ'ο Σκουροζιάλη. Έ-πάραχι και άλλη έλλίς έξω από τόν τραπεζήτη τόν Σατοκοζιά!...
— Φηρούνται πώς τούς τὰ έλεγε αυτά και αλτισος σπαδοσταής, που είχε πάει και στην' Εφοζία, αλλά τότε όλοι τ'ο ριχτήρινε με τ'ο Λι-μαζού επί κεφαλής.
— 'Όξο τ'ο Μασπώνο, που θέλει νά μις χαλάση τ'ο χωριό!... Φράγκικο θά τ'ο κάνει τ'ο χωριό μας, και θέλει πημάνοντες τίς γροίνες μας, έ; Σκοτώστε τον, μοφέ παιδιά, σ'άν λωβιαμένο σκόζο!
— Και τώρα κάτι μέσα σ'ότι φηζή τους, και τ'ο δροσούτο, τ'ο φουτεντό, τ'ο σούπο αιδανόντουσαν και μις γαρά γλινζομαζουίνου-τους τούς έπισα...
— Είνε καλή ή 'Ελλάδα και μοναδική, μόνο οι 'Ελληνες της νά α-λάζανε λαζά!...
— Τ' άπόδες, κ'ωρ Λάσκαλε, έφώναξε και πάλι ο Τραμπάζολος. 'Αμα πής στο Σάν-Φουατζέζο, νά με θυμηθής...
— Τι θέλεις νά σ'οί στείλω;
— Ένα μπαζού!...

— Και νά τεθή επί κεφαλής επαναστάσεως.

Οι μεγάλοι τραπεζίτες.

Μερικοί χρηματισταί!...

Σιγά-σιγά ή νύχτα έφευγε. Καθένας έτραβιότανε στή γωνιά του τολμημένος σ'ίς σφεφές του, σ'ή στενοζωμία του, σ'ίς αναμνήσεις του. Σιγά-σιγά, τραγοζία παραλονέμενα άκοζιτ'ιζαν:

'Αναστενάξω, κείνομα, κλαίω, πονιά και λιώνω, άνάσω, σέβνα, ξεφρυχιά, με τόν δικό μου πόνο.

— Αχ τύχη, άτιμη και που μις πής! — Και πάλι έρχόταν τ'ο τραγοζιά, παρα-πονετιζό και θλιβερό:

'Αναστενάξω θλιβερά, και κλαίω λυπημένα, και λέω πώς έχάθηκε, ο κόσμος για τ' έμείνα!...

'Από όλες τίς σκαές και τίς γονίες, και τ' άπόζωζα και τὰ πέ-ρατα τ'ο βατοριού, σιγά-σιγά νέα τραγοζία λυπημένα άκαθόταναν. Θά νόμιζε κανείς πώς άνοιξαν πληγές πόνοι και καινού και γίναν τ'ο πικρό παραλόνο τους. Και ήταν τραγοζία από όλες τίς 'Ελλη-νικές μεριές. Τραγοζία Ρομιελιότζια και μαντινάδες Κρητικές, και δίστυα της Σμύρνης, και τών νησιών άσμάτια, και τίς 'Ηπειρόν οδομιοι και τίς Μακεδονίας μοιροζόγια. 'Ηταν, όλοι, μις φυλή που έζλωνε τή φτώχεια της, την έξωζία της και την αναδοζία της:

'Ω κόσμε, άκατάστατε, ή σφαίρα σου νά απάσης, για δέν άφίνεις άνθρωπο, ποτέ του νά ήσυχάση.

— Και από άπέναντι ήρθε από άλλον μετανάστη ή άπάντησης ά-μέσος:

'Ο κόσμος με τὰ βάσανα, είν' άνακατεμμένος κι' άνθρωπος δέν ευδρόηκε νάν' ευχαριστημένος!...

— Αμερική την είπανε, κι' Α-μερική είνε, που καιζό ζρόνο νά-ζη!... είπε ένα κίτρον άδύνατο παιδί, που καθόταν σ'ή μι άζρη, με σηκωμένο τόν γαζιά.
— Αηλιάδ; τόν ρώτησε ο δά-σκαλος.
— Πίρακα και φρατζαζία. Τ'ο λέει και τ'ο όνομα: 'Α μ ε ρ ο ζ ή ή, από τ'ο 'Α μ ε ρ ο που λένε και ο Γάλλοι, δηλαδή πικρό!...
— Και σ'ό τί ήσανα, που ξε-

Κλαίει κι' ο Νεαροβήμος!...

ΠΟΙΚΙΛΙΕΣ

ΕΜΜΕΤΡΑ ΓΝΩΜΙΚΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Βλέπ' ὁ Θεὸς τὰ λάθ' σου, ὅπως σιωπᾷ καὶ κλαίει, ὁ γείτονάς σου, τίποτα, δὲν βλέπει κα' ὅμως λέει... ΣΑΛΑΔΗ

"Ὅσες γλυκάδες καὶ χωρὲς μὰς περὶνί' ὁ ἔρχομος, τόσες λιχράδες καὶ χολῆς μὰς δίν' ὁ μαῦρος χοιροκόμῳ. Γ. ΒΙΖΥΝΙΟΥ

"Ἄν θές, Χριστέ μου, σάν Θεός, ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ζήσης, εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν ποτὲ μὴν προσχώρησις. Ν. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

"Ὁ πόνος εἶν' ἀγίατρειός, κα' ἡ συμφορὰ μεγάλη, ὅταν τὰ πόδια σηκωθοῦν καὶ δαίωσιν τὸ κεφάλι. Δ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Τὶ κα' ἂν φραγὴν τὸ λελέκι, κα' ἄλλο μὴ φραγὴν παρέχει; Μόλις μπῆκε γὰ νὰ μείνῃ, τὴν ἔλεησε κα' ἐκείνη! ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πόδια καὶ χεῖρα σούδωκεν ἡ φύσις μ' ἐγκολίαν, τὰ μὲν σὲ κάνουν στρατηγὸν, τὰ δευτέρα ταμίαν! ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

"Ὅταν τὸ μάτι παρῶσθῃ καὶ παρῶσθῃ ἡ ὄψις, τὸ χεῖρ ἀράζει τὸ σπαθί, ἄζωμα κα' ἄτ' τὴν κόρη. ΣΑΛΑΔΗ

ΤΙ ΓΡΑΦΕΙ ΕΝΑΣ ΓΑΛΛΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

ΤΡΩΤΕ ΦΡΟΥΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΕΤΕ ΠΟΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ

"Ένας ὀνομαστός Γάλλος γιατρός ἐδημοσίεσε τελευταίον ἕνα ἄρθρον, διὰ τοῦ ὁποίου κηρύσσεται ἐντὸς τῆς φρενοκρατίας καὶ στὸ ὅποιον μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρει καὶ τὰ ἑξῆς ἐνδιαφέροντα :

Στὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα δοσοὺ προσωρίζοντο γὰ τῶν ἀθλητισμῶ, ἐπεβάλλοντο ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας σὲ ἀσχητὴ διαίτα, ἡ δὲ τροφὴ τῶν ἀσπαστῶ ἰδίως σὲ μαῦρον φρούμ καὶ καρποῦ, καρδὰν, σίκα κλπ. Ὁ οἶνος καὶ τὰ ἀνοσιμασιὰ ποτὲ ἦσαν ἀπολύτως ἀπαραγορεύμενα γὰ αὐτοῦς.

Στὶς Ἡνωμένους Πολιτεῖς ὁ μεγάλος σιδηροδρομὸς τοῦ Εἰρηνοῦ κατασκευάσθη κενρὸς ἀπὸ Κινέζους ἐργάτες, οἱ ὅποιοι τρώγονταν, ὡς γνωστὸν, ἀποκλειστικῶς μὲ ρεῖα. Οἱ ἐργάται καὶ οἱ ληρωταῖοι τῆς Λιβύης δὲν τρώγον παρὰ πεπόνια, καρδὰν, φραγῆς, χοιροκόμῳ καὶ ἀραβοσίτῃ. Ἐπίσης οἱ μεταλλωκοῖοι τῆς Κίτης καὶ οἱ ἀγροκόβοι τῆς Κονσταντινουπόλεως τρώγονταν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ φρενὲς οἰσῆς. Ὅμοι αὐτοὶ εἶνε γεροὶ καὶ ζοῦν πολλὰ χρόνια.

Οἱ κάτοικοι πάλιν τῶν Ἡμελιῶν, οἱ ὅποιοι διαζοῦνται γὰ τὸ πλοῖον ἀνάστημά τους καὶ τὴν ἡγερινὴν κρᾶσιν τους, τρῶνε μονάχα ρεῖα. Οἱ κομμοῦτεροι ἀνδρες τῆς Γαλλίας εἶνε οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Βορεττάνης, φανατικοὶ χοιροκόμοι.

Στὶς Ἰνδίας ἡ κενρὴ τροφὴ τῶν κατοίκων εἶνε τὸ ρεῖα. Ὅπως δὲ εἶνε γνωστὸν, οἱ Ἰνδοὶ ἀντέχον ἐξαιρετικὰ στὶς μακρὰς ὁδοπορίας καὶ στὶς ἐπιπονεὲς ἐργασίας. Στὴ Ρωσσία ἐπῆσαν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν χοιροκοί, οἱ ὅποιοι ἐργάζονταν δεκαεξὶ ὄρες καθημερινῶς καὶ τρώγονταν μὲ μαῦρον φρούμ, φροῦτα καὶ σκόδα.

ρεῖς καὶ τὴν παραγωγή τῆς Ἀμερικῆς; Μήπως ἦσουν δάσκαλοι καὶ οἱ; Συνάδελφοι τουτέστιν;

— "Ὁχι, ἐγὼ ἴδιον φρενοκομῶς, ἔπειτα ἔξω καὶ τώρα πάω γὰ τὴν τῆς Ἀμερικῆς...

"Ἐκείνη τὴ στιγμή μὴ μὴ δυνατὴ φωνὴ ἀπὸ τῆς ἄλλης τοῦς διέκοψε. Ἐρχόταν ἀπὸ κάτω, ἀπὸ τὸν κρηνοῦν τὰ βᾶθῃ, καὶ ἄλλοτε ἔμοιαζε σάν οὐράκιον καὶ ἄλλοτε ὡσαν βραχῶνς λιγυρός :

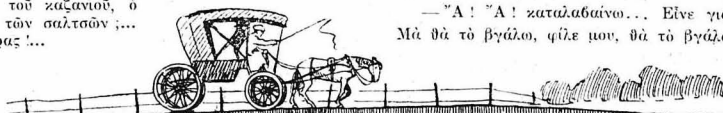
Στὸν φρένη κόσμῳ ἡ χαρὰ, σάν ἀστραπὴ διαβαίνει, σάν τὸ νερὸ στὸν ποταμό, ποὺ τρέχει κα' ὄλο παίνει...

Ἡφῆστρον βλοῖ σκίψαν καὶ κεντᾶσαν.

"Ἦταν ὁ Νταρδῆσις!

— Μορε κλαίει κα' αὐτὸς ὁ εὐτυχής, ὁ γελαστός, ὁ βασιλιάς τοῦ καζανῶ, ὁ θεὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν σαλτσῶν;... Κλαίει κα' ὁ Νταρδῆσις!...

Μὰ τότε ποῖος ἔμεινε χωρίς κλάμα καὶ δίχως σπαραγμῶ;... (Συνέχεια στὸ προσεχές) ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Τὸ πάθημα τοῦ Γάλλου διπλωμάτου. Ἡ ἀπάντησις τῆς ὀρθῆς κυρίας. Τὰ ἐνθῆμα τῆς φίλης τοῦ Γκαίτε. Λοῦντβιχ, Μουσοῦλινι καὶ Δάντης! Ὁ ξεσοκκακῶτος Ἀμερικανὸς ποὺ θέλει νὰ μῆνὶ στὸ δέκτρο. Ἡ ἀντιρρῆσις τοῦ πορτιέρη, κτλ. κτλ.

Πρὸ ὀλίγων καιρῶν στὴ Γενεύη, ἕνας Γάλλος διπλωμάτης, ὀνομαστός γὰ τὸν κάτοπος ὑπερβολικὸν θαυμασμὸν ποὺ τρέφει στὸ ὄρασιο φῶλο, συνάντησε μὴ μῆρα, καθὼς διεκδηνοῦταν στὸ ἀνάκτορον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, μὴ κυρία μὲ μαλλὰ ξανθὰ σάν τὰ στᾶρια, καὶ μὲ μάτια γαλανὰ σάν τὸν ἀνοξιάτιστο οὐρανό.

Ἡ ἐντύπωση τοῦ τοῦ ἔκανε ἡ ὄρασια αὐτῆ ἀγνωστῆ, ἦταν μεγαλύτερη ἀπ' ὅσων θὰ τοῦ ἔκανε... κερανοῦς χτυποῦντας τὸν κατακεῖφαλο. Γι' αὐτὸ, χωρίς νὰ χῆσι καιρὸν, ὁ σύγχρονος αὐτοῦ συνάδελφος τοῦ Ταυλενβάνδου καὶ τοῦ Μέρτελφου, πληροῖσε, ἔκανε μὴ ὀπόλησι καὶ, βγάζοντας τὸ καπέλλο του, φηλοῖσε τρυφερὰ ὡς ἐγγενεῖα πρὸς τὴν ὄρασια κυρία τὸν τίλο ἐνὸς μνηστορημάτου ποὺ ἦταν τῆς μόδας τὸν τελευταῖον καιρὸν στὴν Εὐρώπη: «Οἱ εὐγενεῖς προημοῦν τὶς ξανθῆς».

Μηρὸς στὴν τόλμη ἢ μάλλον στὴν ἀναίδεια αὐτῆ τοῦ Γάλλου διπλωμάτου, ἡ κυρία διέκοψε γὰ μὴ στιγμή τὸν προεῖτατό της καὶ, γροῖνοντας πρὸς τὸ μέρος του, τοῦ ἀπάντησε μὲ ἀξιοπορέτεια :

— Κύριε, πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι καὶ ἡ ξανθὴ εἶσι προτιμολοῦν τοῦ ὄψις... εὐγενεῖς!

Κι' ἀφοῦ ἄφησε ἔτσι κοκκαλοὺ τὸν θαυμαστὴ τῆς, ἀπομακρύνθηκε, χωρίς νὰ γροῖσῃ νὰ κεντᾶσῃ πίσω...

Ὁ Γκαίτε διαβάετα σήμερα καὶ θαυμαῖετα ἔξ ἴσον τόσο ἀπὸ τοὺς σηματοκῶτες του, τοὺς Γερμανοῦς, ὡς καὶ ἀπὸ τοὺς Γάλλους. Ἐνας ἀπὸ τοὺς Γάλλους θαυμαστῶς τοῦ Γκαίτε εἶνε καὶ ὁ γνωστός μνηστορογράφος καὶ ἀκαδημαϊκὸς Πῶλ Νεβέ, ὁ ὁποῖος μάλιστα ὑπερφημενεῖται γιὰτι ἔχει στὴν κατοχὴ του καὶ τὸ μικρὸν καλαθάκι ποὺ κρατοῖσε γεμάτο ἀνθὴ ἢ νεανικὴ φιλὴ τοῦ Γκαίτε, Καρλόττα, ὅταν ἐπῆγε στὸ πρῶτον τοῦς ἐρωτικῶν φαντεβοῦ.

Ἐπίσης ὁ Πῶλ Νεβέ κατόρθωσε ν' ἀποκτῆσῃ καὶ ἔχει σήμερα στὸ σπίτι του καὶ τὸ... δοχεῖο τῆς νυκτοῦ τῆς Καρλόττας, ποὺ εἶνε ζωομένο ἀπὸ κενεῖρη πορσελίνη ῥεῖα! Μὰ ἐπειδὴ τὸ... πολυτιμὸν αὐτὸ λείψανο δὲν μπορούσε βέβαια νὰ φρενοκομῆται ἔτσι ὅπως ἦταν μέσα σ' ἕνα σαλόνι, ὁ Πῶλ Νεβέ τοῦ ἀφῆρεσε τὸ γεροῦλι καὶ ἔτσι τοῦ ἔβαλε τὸν προσημοῦ... Καὶ αὐτὸ δοχεῖο τῆς νυκτοῦ ποὺ ἦταν ἄλλοτε, ποζάρεσι σήμερα, γεμάτο λουλουδιὰ, στὸ γραφεῖο τοῦ Γάλλου μνηστορογράφου, ὡς... ἀνδοχοεῖο!

Κατὰ τὴν τελευταίαν του παραμονὴν στὴ Παρίσι, ὁ γνωστός μας Γερμανὸς ἱστορικὸς κ. Εὐμὶλ Λοῦντβιχ, ἄκουσε μὴ μῆρα νὰ σηκῆται σ' ἕνα φιλολογικὸν κέντρο γὰ τὸν Ἰταλὸν δικτάτορον Μουσοῦλινι, ὁ ὁποῖος γράφει καὶ ἐτοιμάετα μὲ ἐξοδὸν ἔπειτα ἀπὸ ὄλιον καιρὸν μὴ μεγάλῃ μελέτῃ του γὰ τὸν ποιητὴ τῆς «Θεῖας Κομωδίας» Δάντη.

Ὁ Λοῦντβιχ δὲν τὴν ἤξερε τὴν τελευταίαν λεπτομέρεια καὶ γὰ αὐτὸ, μόλις τὴν ἄκουσε, πετάχτηκε ξεφρενοκομῶν καὶ εἶπε μὲ κάποιαν εἰρηνοῖα :

— Ὁ... Ἡξερῃ βέβαια πὸς ὁ Μουσοῦλινι εἶνε ἐνθῆσιωδῆς θαυμαστῆς τοῦ Δάντη, ἀλλὰ πὸς θὰ τοῖκοῦσε νὰ γράφῃ κρητικὴ γὰ αὐτόν, δὲν τὸ φανταζοῦμεν ποτὲ!... Πάει ποῦ!...

Ἐνας Ἀμερικανὸς πολνεκατομμοῦχοῦς παρουσιάετηκε πρὸ ἡμερῶν στὴν εἰσοδὸν ἐνὸς ἀριστοκρατικῶν Παρισινῶν θεάτρον, φοροῦντας φηλὸν καπέλλο, λουστρίνα κλπ., ἀλλὰ χωρίς σακκάκι—ἴσως ἐπειδὴ ἔκανε πολλὴ ζέστη ἔκεῖνο τὸ βράδι—καὶ μὲ τὰ μανίκια τοῦ ποικαμῶνον του... ἀνασφρενοκομῶν!

- Κύριε, ποὺ εἶπε ὁ θηροκόμος, δὲν μπορεῖτε γὰ μῆτε μέσα ἔτσι.
— Καὶ γιὰτι; φώτισε ἀφρενοκομῶν ὁ Ἀμερικανός.
— Μὰ... μὰ τὸ ντυσῶμὸν σας... τόλμησε νὰ πῆ ὁ θηροκόμος.
— Μὰ μοῦ φαίνεται πὸς δὲν ἐνοχλοῦ κανεὶν ἔτσι ὅπως εἶμαι...
— "Ὁχι, κύριε... ὄχι... δὲν μπορεῖτε νὰ μῆτε ἔτσι μέσα... Εἶνε πὸς νὰ σᾶς τὸ πὸ;... ἀτάραστο...

Τότε ὁ Ἀμερικανὸς φρονάεζε μὲ τὴ χαριεκατηριστικὴ τῶν σηματοκῶτων του ἀφέλεια :

— "Α! "Α! καταλαβαῖνο... Εἶνε γὰ τὸ φηλοῦ μου καπέλλο... Μὰ θὰ τὸ βγάλω, φίλε μου, θὰ τὸ βγάλω... Σοῦ τὸ ἔπαροχο!... Ἐμεινε δὲ κατάλαμτος, ὅταν ὁ θηροκόμος τὸν ἐξήγησε ὅτι δὲν τὸν ἀφῆγε νὰ μῆνὶ μέσα ἐπειδὴ δὲν φοροῦσε σακκάκι.